

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν·

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 2 Φεβρουαρίου 1884

Ἄριθ. 67 + 140

Σήμερα

πρόκειται γιὰ τελευταία φερχ, λέει, νὰ γίνη δοκιμὴ στὴ βουλή, ἂν θὰ γίνη ἀπαρτία, γι' αὐτὸ εἴμαστε ὅλοι περίεργοι, ἀλλὰ εἴμαστε καὶ πῖο πολὺ περίεργοι νὰ ἴδουμε τί θὰ γίνη ἂν δὲν γίνη ἀπαρτία.

Εὐχόμεσθε νὰ μὴ τὴν βρῆ ὁ Τρικούπης χοντρή, δηλαδὴ τὴν βουλή, ἀλλοιῶς θὰ ξαναστείλωμε τὸν κατασκοτωμένο Μιλωνᾶ ποῦ πῆγε τὸ παλουκι τοῦ Καζάζη στὸ Πανεπιστήμιο νὰ τοῦ τὸ πάη αὐτουνοῦ καὶ νὰ τοῦ τὸ κἀνὴ σουβενίρ, ἤγουν μας, δῶρο ἄδωρο τοῦ παλουκώματός του.

Τὸ δημοτικὸν

συμβούλιον τοῦ Περαία ἐζήλεψε τὴν δόξα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς Ἀθήνας καὶ δὲν ἀφίνει καὶ ἂν θέλῃ ὁ Δήμαρχος νὰ κἀνὴ ἓνα καλό. Ἀλλὰ εἰ Ἀθηναῖκοι δημοτικοὶ σύμβουλοι, ἔχουν τοῦτο μόνον τὸ καλὸ ὅτι εἶναι ἀνεξάρτητοι καὶ κυτταζοῦν τὸ ἴδιόν τους συμφέρον, ἐνῶ τοῦ Περαία ἐπωλήθησαν ὅλοι σχεδὸν σὰν ἀνδράποδα στὸν κ. Μητσόπουλο, πρὸς καταστροφὴν τοῦ Περαία ποῦ ἔβγανε τέτοια ὀνητὰ ἀνδράποδα συμβούλους. Ἄς τοὺς χαίρεται.

Πρὸς

τὴν Κυρία Κρητικὴ εἰς Περαία. Νὰ μείνης ἡσυχος καὶ ἡ ὑπόθεσίς σου θ' ἀρχίσῃ σὲ τούτῃ τὴν εβδομάδα. Ἡ μπερμπαντιά πρέπει νὰ χτυπάται παντοῦ, ὅπου καὶ ἂν βρίσκειται μακάρη καὶ ἂν ἦναι καὶ στὸ μέτωπο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ κύριος Β. Δημητρίου

μοῦ πωραπονεῖται τὰ ἐξῆς: Πρὸ ἀδερφε, ξεκουτιάστηκες καὶ σὺ καὶ βάζεις στὸ φύλλο σου ἡμερομηνίας ἄλλαις ἀπ' ἄλλων; Τί σοῦ χρωστῶ τώρα ἐγὼ ποῦ διάβασα τὸ σάββατο τὸ περασμένο τὸ φύλλο σου καὶ εἶδα νὰ ἔχῃς ἡμερομηνία 30 Ἰανουαρίου καὶ πῆγα σὰν πῖο παλαβὸς ἀπὸ σένα ν' ἀκούσω στὴ Μητρόπολι κἀνένα λόγο Ἀκαδημαϊκὸ, γιατί νόμισα πῶς ἐκεῖνη τὴν μέρα ἦτανε τῶν Ἱεραρχῶν, καὶ ἀφοῦ κάθισα δυὸ ὥραις καὶ ἀκουσα τὸ «Ἄμωμοι ἐν ὁδοῦ ἀλληλουῖα» σουψαλα καὶ σένα τὸ τριλαμπὲς καὶ ἐρυγα.

Σημ. Παληανθρώπου. Κύριε κολοκυθοκέφαλε, ποῦ μοῦ γράφεις αὐτὰ, πρέπει νὰ ἦγες παρατηρήσει, ὅτι πάντοτε στὸ παταβουρί μου βάζω μιὰ μέρα περισσότερη ἀπὸ τὴν

σωσιτῆ, καὶ αὐτὸ χάριν γιὰ τοὺς ἐπαρχιωτὲς, γιὰ νὰ νομίζουν πῶς εἶναι πῖο φρέσκο τὸ φύλλο. Σεμπέρδεψε κι' αὐτὸ. καὶ ὥστε ἐγὼ μὲν ξέρω τί κἀνω, σὺ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται.

Πρὸς τὸν Δήμαρχο.

Νὰ στὴ Νεάπολι κατάντησαν νὰ ἦναι ἢ περισσότερες, βρίσαις χωρὶς κἀνουλες καὶ τρέχουν νύχτα μέρα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν ἴσως νερὸ νὰ πιοῦν οἱ ἀνθρώποι. Μὰ τὸ παραζύλωσες, κύριε Δήμαρχε, καὶ ἐγὼ πῖα ντρέπομε νὰ σοῦ ψάλω κάθε μέρα τὸν ἀναβαλόμενον, ἀφοῦ παρατήρησα, ὅτι πλέον βοῶμεν εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων.

Θαρρῶ πῶς δὲν θὰ ἦναι ἄσχημο ν' ἀλλάξωμε γλῶσσα καὶ ἀντίς γιὰ χωρατὰ νὰ σοῦ μιλήσωμε ἀλλοιῶτικα, ἤγουν σου χοντροκοπανοειδέστατα καὶ κἀπως χοντροτέρα. Ὅταν μὰς φιλοῦσες τὰ πόδια μὲ τὰ τηγανιτὰ σηκοτάκια σου μέσα στὴν αὐλή σου, ποῦ κόντεψες νὰ μπαταλέψῃς καὶ τὰ Κουντουριώτικα εἴμαστε καλοὶ τότε, τώρα ποῦ γυρεύομε τὰ δίκαιά μας θέλεις νὰ μὰς κἀνης καθάλα στὸ σβέρκο. Μὴ χάσεις, καὶ τὸ ψωμί σου λίγο εἶναι, μόνον τριῶν χρονῶν καὶ τότε μετρούμαστε, καὶ βλέπομε σὺ εἶσαι δήμαρχος ἢ μετὶ σὲ κἀναμε νὰ ἦσαι.

Κύριε

Θεμ. Δακλίτζε σχολάρχῃ, εἶσαι βἀναυσος καὶ χοντρός στοὺς τρόπους, διότι ἐκτός ποῦ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διαίρησ τοὺς σπουδαστὰς, γιατί πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ λέγαν, ὅτι ὅποιος ἀνθρώπος δὲν δαρθῆ δὲν μαθαίνει γράμματα, ἀλλὰ ἔχεις καὶ τὴν χοντροθήθεια νὰ βρίζῃς ἀκόμα καὶ τοὺς γονεῖς τους. Ἐπὶ τοῦ παρὸν δὲν σὲ ξεσυνερίζομαστε τόσο, ἀλλὰ ἂν ἐξακολουθήσῃς τὴν βανουσιάντσα σου καὶ εἰς τὸ μέλλον, τότε θὰ σοῦ δείξωμε καὶ μετὶ εἰς τὸ μέλλον, ὅτι στοὺς βανουσίους εἴμαστε βανουσιότεροι καὶ στυγροὶ σὰν καὶ σένα χωριάτες, δις φοραὶς πῖο χωριάτες. Κτῆνος, ἤγουν γαϊδουράνθρωπε, ποῦ διδάσκεις καὶ παιδιὰ τὸ πῶς δὴ εὖ ζῆν. Ζῶον.

Μοῦ θέσαν

ἓνα πολὺ σπουδαῖο ζήτημα μπροστά μου καὶ τὸ ὁποῖο γιὰ νὰ τὸ ἀναπτύξωμε σηκώνει νερό. Τὸ ζήτημα δὲ αὐτὸ εἶναι, ἂν τῶν μισογαδάρων τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ γίνονται δικαιοῦρια. Ἄν γίνοντο, παραδομένοι στὰ πλοῦτη τῶν πατέρων τους, τὸ ρίχνουν ὄξω καὶ νομίζουν καὶ κατορθώνουν πραγματικῶς μὲ τὰ πλοῦτη τους καὶ τὰ μέσα νὰ καταστρέφουν τοὺς πραγ-

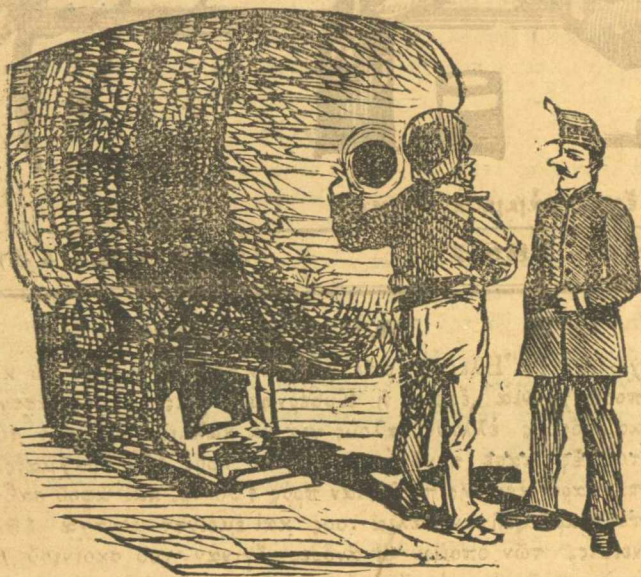
Και ιδού τους.

«Για δέστε μου τὰ χάλια μου, δέστε τὴν φορεσά μου και δέστε με πῶς περπατῶ, γεννέα εἶναι ἡ καρδιά μου, ἕνα λόγο μου εἶπε ἡ μάνα μου τὸν ἔχω μὲς τὴν καρδιά μου, και δὲν ἤμπορει νὰ ζαλειφθῆ ἀπὸ τὰ σωθῆκά μου, ἕνα λόγο εἶπα τοῦ βασιλεῦ διὰ τὰ τὸν ἀξάτω, στὴ φυλακὴ μὲ βάνανε και γιὰ τρελὸ μὲ πιάνουν, και ἂν ἦναι μηχανικός γιὰ τὴν ἀκαδημία, τότες θέλω νὰ βγῶ κ' ἐγὼ ὅζω στὴν κοινωνία.

Β. Βασίλειος Σ. Σημητζόπουλος Ἐξ Ἀργου

Ὅταν μοῦ διάβασε ὅλα αὐτὰ ξέρετε τί τοῦ ἀπάντησα;— Για νὰ σοῦ πῶ φίλε μου, ἔχεις και βρίσκεις ἀρχαία; Φέρε μου λοιπὸν κἀνένα και τὰ βρίσκομε.— Ἐγὼ νὰ μὴ σοῦ φέρω, ἐγὼ ἔχω δώσει κἀν και κἀν.— Αἱ φέρε, λοιπὸν, φέρε, διάβουλε.— Θὰ σοῦ φέρω, ὅπως πῆγζ και κεινοῦ.

Μὰ ὡς και οἱ μεγάλοι ἀρχαιοκάπηλοι;

Τὸ κανόνι τῶν 170 ἑκατομμυρίων.

Κύριε Παληάνθρωπε

Δὲν μὰς λέτε, σὰς παρακαλῶ σὲ ποῖο ἄθρο τοῦ Σύνταγμα εὐρίσκει ὁ διευθυντὴς τῶν ἐν Ἀθήναις ζυθοπωλείων νὰ κατακεκτῆ και νὰ δαίρῃ ἀνηλεῶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ διευθύνσει;

Ἀπάντ. Παληανθρ. Γιατί ἔτσι θέλει. Θαρρεῖτε, πλέον, ὅπως κατάντησαμε, πῶς μπορῶ νὰ σὰς γράψω ὅ,τι θέλω, και τί τοῦ κουστίζει ἐκεινοῦ νὰ μὲ γραπώσῃ κάμμια βραδεῖα, νὰ μὲ στριμώξῃ μέσα στὴ κατώγα, νὰ μὲ κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ τοιγκέλι, νὰ μοῦ δώσῃ ὅσας δὲν σηκώνει τὸ κορμί μου, και ἐλάτε ἔπειτα σεῖς νὰ μὲ βγάνετε σαπισμένο στὸ ξύλο. Ἄστε νὰ ριζώμε πρώτα τὸ ὑπουργεῖο και λογαργιαζόμεστε τότες. Ὁ Κοσονάκος, ὁ φουκαρᾶς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν εἶναι καλὸς, ἀλλὰ ἔλα ποῦ κάμμια φορὰ τὸν πιάνουν τὰ μπουρίνια του και δὲν ξέρει τί κάνει. Ὑπομονή.

Κύριε Πατέρα

ποῦ μὰς γράφεις γιὰ τὸν ὑποψήριό τάχα Δεσπότη τῆς Σπάρτης Δεπάστα, ὅσα μὰς γράφεις εἶναι μιὰ πάστα, και ἐπομένως ἔλα νὰ μοῦ πῆς τί θέλεις δίκαια νὰ γράψωμε γι' αὐτὸν τὸν Δεπάστα, γιατί βάστα, και ἀνυπόγραφα γράμματα δὲν δεχόμεστε, οὔτε γιὰ τὸν Δεπάστα, οὔτε γιὰ τὸ ὅ,τι θέλεις βάστα.

Κύριε Παληάνθρωπε

Ρώτησε, παρακαλῶ, τὸν γενικὸ ἐπιθεωρητὴ κῦρ κύριον Σουτσο τοῦ στρατοῦ, ἐπιθεώρησε και πῶσα ἑλληνικὰ ζωφία ἔχουν οἱ στρατιῶτες ἀπάνω τους;

Ἐνας πρῶγ ὑπαξιωματικός.

Σημ. Παληανθρ. Αὐτὰ εἶναι συνειθισμένα πράγματα και δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, ἔπειτα τί σχέσιον ἔχει

ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ στρατοῦ μαζὺ μὲ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν ἑλληνικῶν ζωφίων; θὰ πῆτε ὅτις αὐτὰ κάνουν στρατόπεδο ἀπάνω στοὺς γιακάδες τῶν στρατιωτῶν. Αἱ και τί ἔχει νὰ κάνῃ; Ἀντὶ νὰ κάνωμε πόλεμο στὸ Καραλή, δὲν κάνωμε καλύτερα μὲ τῆς φύραις, γιὰ νὰ μαθαίνομε και πῶς χύνουν τὸ αἷμα ἀπάνω στῆς μαντούαις;

Κύριε Τρικούπη.

Στὸ Γύθειον τοὺς θέρισε ἡ βλογιὰ, ὡς τώρα εἶνε 60 πεθαμένοι και ζωντανοὶ βλογιασμένοι. Σῶσον ἐλέησον δὲν στέλνεις και κεῖ λίγο μπόλι; θέλεις νὰ σοῦ πῶ και τὰ ὀνόματα τῶν ζωντανῶν; Ἄκουτα.

Πεθαμένοι ἀπὸ τὴν βλογιὰ ποῦ δὲν ὑπάρχουν πλέον ζωντανοί.

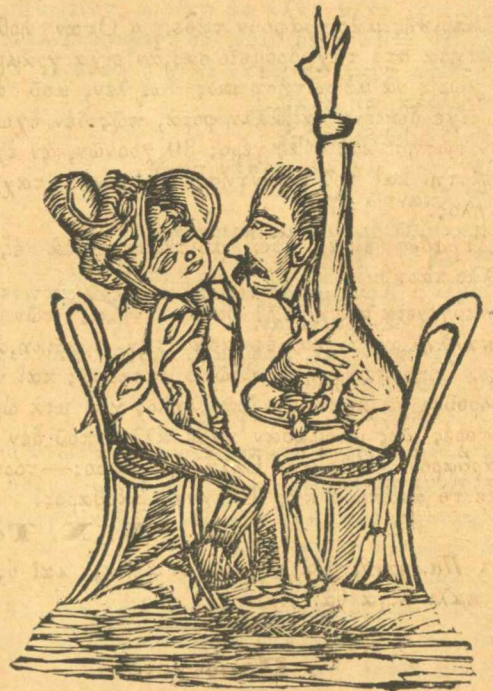
Ἡ Φιδίτσα, χρονῶν 20. Ἡ Ματζίτσα χ. 17. Κουφὸνα Νικολάου χ. 28. Ἀγγ. Βουζοναρίτσα χ. 3, Βερτζιβουλίτσα χ. 16. Ἰδίου μικρὴ χ. 4. Δ. Καμουλος χ. 28. Δ. Κοκολένη χ. 30. Ὁχτῶ παιδιὰ ἀπὸ 4 ὡς ἑπτὰ χρονῶν, ἡ Σαράντινα Κολίνα ἐτῶν και χρόνων 68, (ἄσε, αὐτῆς σώθησαν τὰ χρόνια και δὲν πιάνεται ὁ θάνατός της, και ἄλλοι δυὸ, τὸ ὅλον τῶν πεθαμένων δεκαεννιά νὰ μὴ μὰς βασκαθοῦν) και ὅλοι οἱ ἀποδέλιποι εἶναι προσβλημένοι και ἀρρωστοὶ, ὥστε και εἰς τρόπον πάει νὰ ξεκληριστῇ τὸ Γύθειον, και νὰ χάσω κ' ἐγὼ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸν ξεκληρισμὸ και τοὺς συνδρομητάς μου.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ κυβέρνησις τοὺς ἔστειλε μπόλι, ἀλλὰ τέτοιο ποῦ δὲν πιάνει ὄχι σὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ οὔτε σὲ γαδάρους.

Τὸ νὰ πληρῶνῃ τινὰς φόρους, τὸ νὰ μπορῇ ἡ κυβέρνησι νὰ τὸν συνδράμῃ και νὰ μὴ τὸ κάνῃ και νὰ τὸν ἀφίγη νὰ ψοφᾶ σὰν σκυλί, αὐτὸ λέγεται φροντὶς κυβερνητικῆ.

Γι' αὐτὸ δὲν μὰς πειράζει. Ἐτσι εἶναι τὸ ρωμαϊκό, μὰς ἐνδιαφέρει ὅμως ἕνα, ὅταν τὸ κυβέρνηρο μὰς ἀφήσῃ και ψοφῶσωμε ὅλοι, ἀπὸ ποῦ θὰ πληρῶνεται τοὺς φόρους;

Ἄτιμο, κυβέρνηρο.

Ἄμὰν βουλή, ἄμὰν, λυπήσου με, μὲ πέθανες.

Προχτὲς

ἔγιναν στὸ Κουρουπὴ οἱ ἀρραβῶνες τῆς μορφονέας Ἑλένης Α. Κουσουρέλη, μὲ τὸν κῦρ Ἄντ. Νικητόπουλον. Ἐχάλασε τὸ χωριὸ στὸ γλέντι και μεθαύριο σὰς περιδιαγράψω ὅλα τὰ διατρέξαντα.